

Драган Симовић

С ЈЕСЕНИ У ВЕЧЕ

оцу Милети и мајци Станки

све више унутра
све мање напољу

јесен у брдима:
пред нашом кућом од брвана
с вечери: тиха песма

гласови из тмине:
ветар у крошњи ораха:
млад месец над пропланком

на кутњем прагу
с тугом минулих векова
ко некад: отац и мајка

све више унутра
све мање напољу

ПРАЗНИНА, ГРАД, РАСПАДАЊЕ

Дрво је било уморно, па сиђе у корен, у сенку корена, да се одмори и, потражи пут који, можда, никамо не води; ипак је то био пут у непознато, у недокучиво, у онострано.

Камен је сањарио на потоку, под сребрним распршујућим млазом утихле воде; Жива водаје капала на камена уста безличних немих предака.

Онда, опет, Град! Град који лети и нестаје међу облацима на западу, док далеки светови извиру из Тмине Бескраја.

Куда то идемо? Камо смо пошли? питала је Жена израсла у планину, великих смеђих дојки на два брда под муклим небесима.

Нико ништа није знао. Ћутали смо у Кругу
Вечности пред уклетом Стеном без Пролаза.

Град је умирао у неко вече; у његовој утроби
осетисмо задах распадања. Било је већ позно; с ону
страну линије сна кликтале су црне тице над тешком
умуклом водом.

Које је ово доба? Који дан? питао је неко из
мрака, гласом који отвара/затвара Стену - Живе - Воде.

КУЋА ВЕТРОВА

Зорану Н. Јованову

У Кланцу, пред Стеном - Живе - Воде, над Понором
-Вртлогом, Кућа Ветрова. Мој пријатељ, из неких мину-
лих/будућих живота, разговара са уклетим ветровима
зурећи у Празнину:

— Све је пут, — вели ветар са истока.

— Све је ћутња, — каже ветар са југа.

— Све је Празнина. — узвраћа западни ветар.

— Све је Безнађе, — закључи ветар са севера.

На кутњем прагу, у ноћи младога Месеца, пријатељ
и његова сенка бивају једно — звук тишине.

— Питај ветрове — велим му — који је пут пр̄ави.

Загледан у снежне врхове утихлих брда у даљини,
са чудесним осмехом што једва приметно титра око упи-
јених усана (са искуством камена, биља и дрвета),
пријатељ ми месчарски одговара:

— Ветрови веле да су сви путеви пр̄ави, јер сваки
од могућих и немогућих путева води ка Циљу (који је
то — Циљ, чак и кад не постоји).

ЖУТА СВЕТЛОСТ, ПРСТЕН ВЕЧНОСТИ

ноћ мучена тајном тишине:
(с вечери дрво израсло у сенку)
дан се окреће празнини јутра

под крилом ветра:
сан трав̄а, вод̄а:
(жута светлост дојки
на длану јесени)

шири се шири Прстен Вечности:
спавајте столећа под ребром сањара

ПРАЗНИНА, ПУТ БЕЗНАЂА

Пролазим кроз зид Празнине:
чиста бела светлост заплъскује
Град од кости и камена:
(светлост се прелива у Море Сна)

Дрво ме походи цветом на ветру:
(ноћ се окреће дану: вече јутру)
сањар заточен у Кули на измаку свстова
селим се у звук тишине:
(у Стену Живих Вода: на путу безнађа)

ОНИ, САМ СОБОМ

око црне црне куће
црне црне псине

у црној црној црној ноћи
црни црни људи

на црном црном црном глогу
црна црна тица

КУТЊА ЗМИЈА

тражили смо је
под прагом кутњим
у темељу
у камену

нигде је нашли
нисмо

кукали смо иза гласа
звали је
преклињали

нигде је није
било